

OMDAT GENADE GEEN HONGER STILT

OMDAT GENADE GEEN HONGER STILT

Michiel Stokvis

Copyright © 2017 Michiel Stokvis

Auteur: Michiel Stokvis

Omslag: Jorieke Putman

ISBN: 9789402165708

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Je hebt gevers en nemers.

Zij die geven krijgen nooit het evenredige terug. Zij die nemen compenseren dat nooit. Dat tezamen houdt elkaar in evenwicht, maar toch klopt er iets niet. Misschien zijn het onze maskers die roet in het eten gooien.

Gevers hoef je lang niet altijd te zoeken onder de genereuzen, gematigden of belangstellenden. Zelfs niet onder ruimdenkenden of de tolererenden.

Weg met de regels voor een correct gedrag.

Een gever in oprechte zin ben je vooral in de naaste omgeving van je medemens en daarvoor kun je heel goed een asociale kijk op het overkoepelende hebben.

Van dichtbij dus.

Geven, het geven dat werkelijk binnendringt in ons hart en onze hersenpan, doe je namelijk als je de mensen recht in de ogen aankijkt. Vanaf een kleine afstand. Pas als je dicht op de zaken staat, besef je wat een gift teweeg brengt. Van verderaf is het makkelijker een hardere opstelling te hanteren en fenomenen dubbele agenda's.

Geven zit in je hoofd en uit zich zowel materieel als immaterieel.

De nemers van verderaf lijken hele aardige mensen te zijn, zo op het eerste gezicht. Maar dat is slechts schijn. Aardig tot aan de streep, na de streep pakken ze je. Ze naaien je waar je bij staat.

Ze spelen.

Nemers zijn veelal veinzers

Nemers zijn vaak ook vergers. Ze ontnemen energie. Laten je nooit gaan zonder een gevoel dat je iets kwijt bent.

De meeste mensen zullen zeggen dat ze gevers zijn, maar dat is een leugen. Met hun giften kopen ze het schuldgevoel af of apen ze anderen na en dat telt niet. Nemers zijn onbescheiden en zullen elke gift die ze doen hoog van de daken schreeuwen. Naar een gift van een gever kraait geen haan. Voor de gevers is dat vanzelfsprekend.

De gift van een nemer zal hem doen verbazen. Hij zal er zelfs wakker van kunnen liggen.

Voor nemers is geven allerminst vanzelfsprekend.

Als zij iets zomaar krijgen of ontvangen zonder duidelijke tegenprestatie bestaat de kans dat ze zich bezwaard voelen en in ernstige gevallen zal hen het gevoel bekruipt dat ze in het krijt staan bij de gever. Dergelijke scrupulus zullen de gever een worst wezen.

Van geven schijn je gelukkiger te worden, al zullen vele nemers dat ontkennen. Ontvangen is voor de ware nemer namelijk een doel. Zij weten niet wat het is om te geven en onbekend maakt onnodig. Behalve een doel.

Nu is geluk slechts een gecultiveerde emotie waar alleen de mens last van heeft, omdat het zo goed samengaat met ons - en nu komt een heel vies woord - consumptiegedrag. Inmiddels wordt geluk steeds meetbaarder gemaakt en er zijn mensen die in deze meetmethodes geloven. Dit aantal groeit, zowel onder gevers als nemers, met alle gevolgen van dien. Maar dit terzijde.

Wanneer je geeft, verdien je respect. Als de gift vrijblijvend is natuurlijk. Zelfs nemers zullen dat moeten toegeven, hoewel zij het ongedwongen geven ook kunnen betitelen als naïviteit. Dat is hun probleem. Nemers worden uitgekotst achter hun rug, ook door andere nemers. En dat is je reinste hypocrisie.

Gevers en nemers hebben één ding gemeenschappelijk: het is nooit genoeg. Voor beide groepen kan dit frustratie oproepen, maar tevens een stimulans zijn om vol te houden. Of te volharden, in het geval van nemers.

We blijven zoeken naar de balans. In onszelf en uiteindelijk in het geheel. Daarvoor dient er geïnvesteerd te worden. Investeren doe je in iets. Goede doelen ten spijt, investeren lijkt eerst een vorm van geven.

Lijkt.

Uiteindelijk is het niets meer dan een ordinaire vorm van nemen. De kunst is om daarin een overeenstemming te vinden, maar zo ver zijn wij nog lang niet. Voorlopig hebben we het nog te druk met afwegen, inschatten, voorspellen, waarom is dat zo duur en waarom is dat gratis. De mens is grillig in al zijn eigenschappen, maar ook voorspelbaar. In wezen wil iedereen hetzelfde.

Kortom, gevers en nemers hebben elkaar nodig. Een gever is nergens zonder een nemer. En wat heeft een nemer hier te zoeken als gevers zouden wegblijven?

Evenwicht pur sang bestaat niet. Het is slechts een gemiddelde van uiteenlopendheid.

Een kwestie van smaak.

Teneinde de harmonie te bewaken zal de natuur ons de enige, ware balans voorschotelen. Met verve, of we willen of niet. We kunnen elkaar nog zoveel voorkauwen, het enige wat we werkelijk proeven is de smaak van de aarde.

De ventilator blaast stoffige, veel te hete lucht de gammele jeep in. Geen goed plan dus. Mijn nek wringt en ik word misselijk van de klamme tocht.

Uit met dat ding.

Aangezien de sleurende hitte van buiten en vooral de zanderige stofwolken het niet toelaten raampjes open te draaien begint de temperatuur nu tot koortsachtige hoogtes te stijgen. Onze lichamen sijpelen leeg in de inmiddels door zweet doorweekte autostoelen. De drilling van de motor en het gekraak van loszittende onderdelen schroeven de gevoelstemperatuur verder op tot we zijn vergeten waar we naar snakken. Ruitenwissers vegen zand van de voorruit, terwijl we, puffend met kletsnatte om onze hoofden geknoopte t-shirts, voortboemelen over de immense zandvlakte. Zonder onderbrekingen blijft de priemende zon ons schaduwten in dit grenzeloze gevang. Ontsnappen is onmogelijk daar waar de kaders ontbreken.

Deze barre tocht is nog lang niet ten einde daar de weg zich uitstrekt tot ver voorbij de horizon. Naarstig houd ik het dashboardkompas in de gaten om geen graad af te wijken. Het wijzertje trilt achter het beslagen glasplaatje.

Op de achterbank liggen negentien literflessen bronwater te klotsen. Een nauwkeurig berekend aantal, waarbij we een veilige marge hebben aangehouden van een stuk of vijftien. Gulzig nemen we elk kwartier beurtelings fikse slokken, terwijl de gids, of waar ie dan ook voor door mag gaan, de ene na de andere sigaret hoestend wegzuigt. Hij raakt met de minuut minder in vorm.

Ondertussen blijft het vibrerende landschap onophoudelijk het zicht teisteren. Opgewekter leven is in dit onbewoonbare deel van de wereld reeds lang geleden op de vlucht geslagen en sindsdien heersen zand, zon en zwaartekracht over de kurkdroge vlaktes van dit verraderlijke spel. De drukte is elders, misschien waar we naartoe gaan. Voor zover wij hier beseffen is hoop uitgestorven.

De uitgeputte gids meent zo nu en dan zaken te ontwaren in deze verlatenheid, maar zijn ijpende manier van spreken geeft

overduidelijk aan dat hij onverschrokken hallucineert. Hij beseft zich ineens iets op zijn hoofd, schrikt van het shirt en grist het van zijn hoofd. Met een vieze blik en moeilijke frons laat hij het kledingstuk tussen zijn voeten op de grond vallen. Hoest nog maar eens zo'n smerige roggel op.

Welja.

Hij oogt nog onsmakelijker dan bij de terminal. Sinds zijn ontwaken is zijn helderheid ver te zoeken. In feite heb ik weinig aan hem ondanks de riante beloning die hij me aftroggelde. Vreemd genoeg heeft hij veel meer moeite met het strenge klimaat dan ik, terwijl ik hier de gast ben. Ik begin meer en meer te twifelen aan zijn gehele verschijning. Hij maakte al niet zo'n fitte indruk in de drukte op het vliegveld, maar dat deden meer van die mannetjes die hun diensten aanboden. Zijn geklaag wekt zo langzamerhand nogal wat irritatie op. Gebaren naar niet bestaande zaken die opdoemen aan de kant van de weg en getrek aan mijn stuur om ze niet te raken. Als het me teveel wordt geef ik hem zomaar een flinke por zodat hij terugvalt in zijn stoel.

Gek word ik van zijn slopende ervaringen.

De genadeloze eindeloosheid heeft verstrekkende gevolgen voor zijn vermogens. Hetzelfde geldt trouwens voor de ruitenwissers, want na een paar versnelde halen schieten ze spastisch heen en weer om er kort daarna de brui aan te geven. Net op tijd bedenk ik me dat het voor een scheldpartij momenteel veel te warm is. Bovendien spaar ik mijn krachten liever voor hetgeen eventueel komen gaat.

Zwijgend zie ik de voorruit dichtslibben.

Omdat ik dat wil.

Overal glipt het zand tussendoor. Het lijkt wel water. Mijn oren zitten er vol mee, mijn neusgaten zijn verstopt. Regelmatig spuug ik een met gortdroog slijm vermengde klodder uit en zelfs in mijn onderbroek prikkelen en kriebelen de minieme steentjes. Als ik plotseling een transparante gestalte recht voor de roestige motorkap zie opdoemen en na driftig hoofdschudden laat verdwijnen - het krijgt me verdomme niet te pakken - kijk ik geschrokken opzij en stop de wagen abrupt.

De gids of zogenaamde chauffeur of waar hij voor door mag gaan is inmiddels weer in slaap geduizeld en er komt geen verandering in die toestand op het moment van het remmen. Ook niet als ik uitstap

om met een gescheurde doek de stoflaag van de voorruit te vegen en na het instappen de deur met een harde knal dichttrek.

Waar ben ik in godsnaam beland?

Geen verandering in de ruime blik, omdat hier weinig is om te veranderen. Het rondstuivende zand vult slechts plaatsen die zijn vrijgekomen door zand dat vrijgekomen plaatsen op is gaan vullen. De hoeveelheid blijft gelijk, maar de vorm verandert constant voor de nauwlettende kijker. Het luchtruim blijft onophoudelijk diepzeblauw en mijn metgezel verroert geen vin. Of misschien eventjes die knipoog, hoewel dat ook aan iets anders kan liggen. Zijn ademhaling smooit in de oorverdovende stilte die mijn gehoor vermurwd.

Mijn zicht krijgt evenzeer te maken met danige beïnvloeding: soms zie ik de meest vreemde figuren in het zand ontstaan en ook de kleurschakeringen in het hemelblauw beginnen nu continu te veranderen. Ik hoef er maar aan te denken en ik zie in de verte water glimmen op het oppervlak. Lijd ik aan solipsisme? Of aan een eenvoudig te verklaren tekort aan bepaalde stoffen die aan mijn gesteldheid worden onttrokken en deze rariteiten alsmaar feller in de hand werken?

Rechtopstaan blijkt steeds lastiger. Om de haverklap trekt de duizeligheid aan me als een jengelend kind. Ik zwaai de lap heen en weer en flikker het stuk stof weg.

Weer ingestapt dus, zonder dat het naast me wordt opgemerkt.

Even bijkomen.

Ik adem in en uit.

Dat ik aan deze tocht ben begonnen is de reden dat ik hier ben. Zo simpel is het.

Ik weet toch ook niet alles?

Blijven was geen optie, want dan zou de gedachte van de vluchtmogelijkheid me dwars gaan zitten. Afgezet tegenover een grotere kans op onheil natuurlijk. De radeloze mogelijkheid was de enige. En daarbij speelde mijn toerekeningsvatbaarheid een aanzienlijke rol op dat moment. Die motivatie is geldig.

In algemene zin slaagt het geknaag aan de hersenschors maar sporadisch in het genereren van actie uit het verlangen los te breken uit het stramien. Zo worden we immers niet opgevoed. Maar dit keer kon ik de mogelijkheid niet uit de weg gaan, al was het maar om de lafheid te doorbreken. Maar daar ging het

natuurlijk in eerste instantie niet om. Het gaat om mezelf. Zoals dat voor iedereen geldt als we eenmaal de durf hebben om toe te geven. De gevolgen van weigering zullen dermate nadelig zijn dat ik liever deze uitputtingsslag aanga. Zo houd ik me voor. Dat scheelt, want het zit niet mee.

Een handvol ogenblikken, die door het ontbreken van tijd urenlang uitgesmeerd lijken, staar ik voor de zoveelste keer in de brandende, woekerende leegte voor me. Ze ontnemt me kracht; mijn hoofd wordt steeds zwaarder en de transpiratiedruppels graven geulen in mijn huid. Ik graai een fles water van de achterbank en zet deze aan mijn smachtende mond. De fles lijkt te groeien in mijn handen en ik moet goed mikken als ik giet. Maar de inhoud stroomt moeiteloos mijn lichaam binnen waaruit het in no time door mijn poriën weer naar buiten lekt.

Het water is vies warm, maar brengt enige helderheid terug.

Ik heb de hele dag gedronken en nog geen enkele keer gepist.

Nogmaals richt ik mijn blik op de langzaam en moeilijk ademende man naast me. Het gaat bij hem allemaal niet meer van harte. Hij glanst van het zweet en zo nu en dan stokt zijn monotone ademhaling en knort hij akelig convulsief. Een bleke gloed die nu duidelijk de overhand krijgt op zijn verbrande gezicht zet hem in een walgelijk daglicht. Voor mijn sluimerende misselijkheid is het beter hem voorlopig te ontzien. Met half dichtgeknepen ogen knipper ik in de felle zonnestralen en tegen de gutsende voorhoofdstroompjes. In de verte broeit het geelbruine aardoppervlak onverdroten door de aaneengesloten eenduidigheid. Doorrijden.

Hier is niets te doen.

Wie weet wat daar verderop aan de horizon verschijnt.

Wat er is overgebleven.

Het aanzwellen van de ronkende stinkmotor veroorzaakt nog steeds geen beweging op de bijrijdersplek. Honkend en bonkend zet de gloeiend hete Jeep zijn weg voort over een imaginair pad dat zonder de hulp van het kompas in het dashboard nooit zou bestaan. Hoewel het wijzertje nu ineens op hol slaat, trilt en draait en weg is de overtuiging van dienstbaarheid. Sowieso heb ik de hoop noordwaarts te crossen opgegeven en zelfs het geringste vermoeden is niet meer te controleren, omdat bandensporen onmiddellijk worden uitgewist door die verdomde zandkorrels.

Staan we te lang stil dan overkomt ons hetzelfde en verdwijnt na verloop van tijd al het bewijs van onze oversteek, onze ondergang, ons lot.

Zover is het op dit uur nog niet.

Wellicht rusten onder de zanddeken die de Jeep tracht te trotseren talloze weggemoffelde restanten van wat ooit zaken waren die voor enige actie zorgden in dit onleefbare land.

Niets duidt op leven, zoals wij dat in al onze arrogantie definiëren, al stikt het om ons heen van de protonen, neutronen, elektronen en al die kleine dingetjes. Ontegenzeggelijk bruist het hier op de microschaal en reken maar dat het er flink aan toegaat. Godallemachtig, ik ondervind het aan den lijve. Hier is net zoveel als elders, alleen heeft de samenstelling zo'n eentonig en streng karakter dat de vormen een dynamisch vermoeden verdoezelen. Echter, zelfs hier ligt het er maar net aan hoe je het bekijkt.

Energie wordt hier omgezet in zweet, zweet verdampt en daalt neer op de zandkorrels, het zand stuift door de kieren van de zwaarbeproeefde rammelbak en kleeft zich vast aan de klamme huid. Tezamen met de verzengende hitte metamorfoseert de zandsmaak het lichaam in een broeinest waar oververhitting en uitdroging op de loer liggen. Een slang die zijn prooi verteert. Een slang die de huid schaaft aan de slachtoffers van de nieuwsgierigheid.

Dan knapt het plotsklaps vanonder de auto en direct daaropvolgend slaat het ellendige geronk om in een kakofonie van kabaal. Alsof de Jeep met het geluid, niet de vaart, van een straaljager doorkachelt.

Naast me geen krimp. Ik raak eraan gewend.

In mijn zijspiegel zie ik de afstand tussen de auto en het afgeknapt stuk uitlaat steeds groter worden. Langzaam verdwijnt het onderdeel uit zicht. Ik vloek zo hard dat niemand me hoort. Heb ik zelf wel geluisterd?

Hoor ik de motor nog wel?

En wat is nu een uitlaat?

Waarom zou de schade me interesseren?

Even kijken.

Mijn kennis omtrent autoreparaties is nihil en omdat het klimaat dergelijke werkzaamheden onmogelijk toestaat is het gerechtvaardigd het verlies te negeren.

Ja, zo is het.

Een por in de zij van de gids is overbodig. Hij reageert natuurlijk niet. Zou hij werkelijk in zo'n diepe rust kunnen verzinken?

Ik stoot hem weer aan.

En nog een keer, iets harder.

Kom op, man! Doe eens wat!

Veeg over mijn voorhoofd zweet aan de kant. Hij hangt heel raar in zijn stoel.

Schudden heeft geen zin en als ik hem nader inspecteer, trekt er een wilde huivering door mijn ruggenmerg.

God kolere!

Niet weer.

Stop de jeep.

Zijn mond is wijd opengevallen net als zijn ogen die volgewaaid zijn met stof. Ik slik een hap gele korrels door zonder er erg in te hebben. Knipper het geniepige stof tussen mijn wimpers weg en schamper onverstaanbare klanken. Ik druk vertwijfeld een handpalm tegen zijn strottenhoofd en krijg geen respons. Ik glijd door een achtbaan van onwerkelijke momenten in een kokhalzende neiging.

Niets.

Daarna omklem ik tandenknarsend zijn linkerpols, ontdoe hem van zijn aanzienlijke horloge want dat kan knellen, maar ik bespeur nergens kloppingen. De beweging is hem ontnomen. Wie is deze man?

Ineens krijg ik het heel koud en alles om me heen kleurt spierwit. In een verloren moment zweef ik hopeloos rond in onbestemming en nauwelijks bewust schuif ik zijn horloge om mijn pols.

Draai me naar voren.

Ik durf niet langer naar die engerd naast me te kijken, laat staan de troep uit zijn ogen te blazen. Mijn blik raakt in paniek. Door de spierwitte waas knipperen nog wittere cirkels. Mijn focus trekt zich bibberend terug in de woestijnsneeuw van niemandsland. Ondanks de afwezigheid van ander verkeer of mogelijke obstakels zet ik mijn voet heel voorzichtig op het gaspedaal en probeer mezelf te herpakken of zoiets.

Dat de stekels weglekken, de graden voorbij zijn, atomen andere vormen zoeken na deze tergende leegte die de zintuigen laat beven tot ergens even stilte klinkt.

Zoiets.

Daarom.

Met de bekruipende secondes van de hitte keert ook de meedogenloze omgeving langzaam terug. Ondanks dat ik het stuur in een krampachtige greep houd, vertrouw ik dit vervloekte vehikel helemaal niet meer. De benzinemeter leert me dat er een halve tank is verstreken, maar hoe ver we zijn gevorderd blijft raadselachtig. In deze contreien, onder deze veinzende hemel vervlieden de aanknopingspunten, vervlieden de letterlijkheden, vervliegt de logica tot een overduidelijk geheel alle elementen laat wegkruipen onder de hardnekkige laag. Vorderingen bestaan niet langer, maar het eindpunt laat zich eenvoudig raden: dit is de weg naar de hel.

De waanzin.

Zo uit een boek gekropen en opgespeld als een ordinaire accessoire. Alle woorden aaneengeregen als een plensbui leugens. Maar het geeft niet. Het land ligt er reeds plompverloren bij.

Nadat de hoop paste en de bevestiging zich heeft geuit, is er geen weg meer terug. Ik sta op en recht de bekrompen tijden. Veel stelt het niet voor, want de buigingen zijn zo week als wat. Enkele ferme slagen tussen het verraderlijk spoelen van de elementen en het monster is gered. Die taaie massa, die godvergeten mist. De zware hozen en lichte geluiden.

We willen ze niet kwijt. Hebben alles over voor de instandhouding van het systeem tot we uiteindelijk zelf als hoofdgerecht worden opgediend. Mogen we onze vaardigheden tonen in een kolkende arena.

Of als een lullig voorafje, omdat meer lotgenoten opgevoerd zullen worden. Laten we een sausje dan vooral niet vergeten om het hapje nog enigszins te kunnen verteren, want het publiek wil zo min mogelijk kauwen en de bagger probleemloos doorslikken.

De boel stort in als we net klaarstaan voor een welverdiende versnapering. Het eten valt klakkeloos uit onze handen en met open monden prevelen we een schietgebed. Tevergeefs proberen we nog wat door te slikken, maar kauwen lukt niet meer. De kaken staan stram tot het schreeuwen.

Daar komt het.

Hoor me.

Sommige dingen houden nooit meer op. En de rest gaat maar door. Als de cirkel rond is, beginnen we opnieuw. Tijd is continu ongeacht de hoeveelheid cirkels die we meepakken in de beeldspraak. Grenzen zijn kolder in het clichéwater van de grote rivier die toch wel doorstroomt.

Op de oever wenkt een silhouet.

Ooit, ergens in de vergetelheid, had dit silhouet een gezicht, maar dat is vervaagd door het spoelen van de tijd, de wassende regens.

Kom naar de overkant, lijken de bewegingen te gebaren.

Helaas ontbreekt de overkant. Geen spoor van vaste bodems. Zolang we onszelf niet vinden, blijven we vluchtig, al drijven we middenin de grootste oceaan. Op zoek naar iets dat we niet kennen, maar ondergedompeld in het vermoeden dat het bestaat. We zouden het de drijfveer kunnen noemen. Deze drijfveer neemt ons mee door de diepe bossen van kracht, waarmee we tenslotte onze fundamenteën planten voor de opbouw; de doorstart van de eindeloze cirkel.

De logica.

Doorzichtig in het snappen, maar hoe zit het met het houvast? Inmiddels weet ik bijna zeker wat er met me aan de hand is. Toch durf ik het nog niet pontificaal toe te geven, want de gewenning heeft tijd nodig.

Het glas glijdt uit mijn hand. Mijn droge strot schreeuwde om drank en in deze hoedanigheid moet ik er nog achter komen wat mijn dorst kan stillen. En wat mijn handen kunnen dragen. Onzichtbare vlekken op het tapijt en een vloek uit mijn mond.

Alles draait.

De wereld leeft woekerend om me heen en slurpt me terug van waar ik gebleven was. Ik ken de mensen.

Gewillig laat ik me opslokken en meevoeren in een wilde tuimeling. Nu lig ik op de grond. In de plas zware whisky en ik kleef vast. Vaster dan de losse einden zich ooit kunnen verknopen.

De atmosfeer fluistert me overal doorheen. Dwars door de vloer, het beton, de rotte akkers van het gore geweld, de bodem in tot de bron van het bestaan. Dat is duidelijk.

Hier wil ik zijn en ik ga nooit meer weg. Ik kan ook niet weg, want ik zit vast.

Alle gedachten die rondslingeren over deze aardkloot verzamelen zich tot de vonk die mijn hersens in vuur en vlam zet.

De inspiratie.

Ze doorboort me en ik hoor de gezangen van de zandkorrels van weleer, beukend tussen mijn ribben, krakend in het vocht van een traan. Driftig begin ik met mijn armen te zwemslagen om zo een weg te graven naar de kern van dit geweld. Het epicentrum van de consensus.

Euforisch?

Het lijkt wel extase. Zo overweldigend boort en drilt en zuigt en vloeit de duizelende trilling door me heen.

Mijn zicht doorschijnt. Ik weet allang niet meer waar ik ben. Ik heb me zojuist overgegeven aan de voortgang en tussen alle voorspellingen is dat het enige ware dat de toon bepaalt.

Het zingt echt. Kolere!

Het swingt de hel uit me.

Mijn armen graven niet meer. Ze zwaaien naar de furieuze schakeringen.

Licht verblindt me.

Zelfs hier. Ver onder de vruchtbare grond.

Ik zou een olifant met één vinger kunnen optillen.

Als ik nu op een ladder stond, zou ik alle hoekige levens kunnen redden. Maar dat is niet de bedoeling. Sterker nog, ik zwaai niet voor niets. Ook deze tunnels en gangen worden gevuld met voeding, gevoed met vulling, tot de wortels zich erin verenigen.

Meer whisky.

Ik hap in het tapijt, maar het smaakt naar aarde. Zware, droge aarde en het maakt me geen donder uit. Overal waar ik kijk, leeft de brand. Het vlamt de twijfel weg en ontspoot me.

Zoals het hoort. Zoals we nu eenmaal zijn. Zoals de tergende treurnis trekt aan de tralies van de tocht.

En tenslotte stromen de verzinsels en de redenen terug. Zie ze onder ogen; het felle duo dat me aanstaart in de fonkelende spiegel.

Ik zie wie ik ben geworden.

Wát ik ben geworden.

Mijn gestalte vormt zich, net als mijn motieven. En deze liggen bovenal voor de hand.

Ik doe waar ik zin in heb en ik héb er zin in.

Al bij de eerste blik op haar in de wachtruimte valt ze hem op. Hij loopt steevast, gestroomlijnd en strak, vijf minuten voor sollicitatiegesprekken beginnen, door de ruimte met gegadigden om even te spieken wat voor vlees er in de kuip zit. En dit keer is het mals; een zeer malse maaltijd zit met haar oogverblindende benen weergaloos gekruist verzonken in een bedrijfsfoldertje. Naaldhakken als stiletto's. Hun blikken vangen elkaar in een fractie. Snel schiet hij z'n kamer in terwijl hij tijdens het sluiten van de deur nog zoveel mogelijk van haar tot zich wil nemen tot de slinkende kier oplost in het slot. Door de afwezigheid van zijn compagnon, die haar heeft geselecteerd, ziet hij zijn kans schoon. Degene die hij zelf uitzocht is nergens te bekennen en dat is maar goed ook.

Leunend tegen de deur krijgt hij bijna een maagverzakking. Hij is niet snel uit z'n doen, maar nu, op dit vroege uur in dit kille kantoor op een hoge verdieping voelt hij zijn vriendje daar beneden al lustig omhoog kruipen achter zijn riem. Alsof hij haar heeft geroken. Alsof zijn onderbroekse metgezel een vriendinnetje kan ruiken dwars door alle kleding, kantoorstof, sterrenstof, typgeratel en telefoongeschel. Het beste reukorgaan zou tevens het ontwakende enthousiasme tussen haar benen hebben geroken, want ook haar kleine hemelse speelkameraadje reutelt direct enkele loopse prikkelingen door de lauwe atmosfeer. Maar vanachter zo'n foldertje kan ze zich prima verschuilen.

Hij heeft vrij spel.

Waar zijn compagnon uithangt - boodschappen, afspraken, wat kan het hem schelen - telt niet. Deze vormt zo geen obstakel.

Aan de andere kant van de gesloten deur met het bordje dat het nummer achttien of eenentwintig of zeventienhonderdvierendertig of iets in die buurt toont, staat hij roodaangelopen ruggelings en vertwijfeld strelend over zijn kruis. Het vlees is zwak, hoe sterk het verstandelijke controlemechanisme ook mag zijn.

"Verman je, klootzak!"

Hij strijkt een zweetdruppeltje van zijn voorhoofd en loopt naar zijn bureau. Schuift een ansichtkaartje in een la. Drukt op een

telefoontoets en commandeert de receptioniste om die meid met dat paar moordende benen naar binnen te sturen. In de gauwigheid klotst hij een glas vol met ijskoud water uit het lichtblauwe reservoir in de hoek van de kamer en neemt twee grote happen lucht.

Amper na haar intrede heeft zijn weerstand het definitief opgegeven. Haar verschijning doet de wereld stilstaan in al haar doen en laten. Een verzengende bries steekt op, waarin hij bezwijkt als smeltende boter.

Het aroma dat zich door de kamer verspreidt, legt een volkomen beslag op zijn gestel. Ondanks dat hij de kalmte kan acteren met zijn armen stoer over elkaar, is hij onmiddellijk verloren. Niets houdt het nog droog. Na het omhoog kruipen begint het nu te lopen en terwijl hun beider verstand driftige pogingen doet een volwassen interactie ten toon te stellen, zijn het vriendje en het vriendinnetje al druk bezig met het smeden van een aangenaam plannetje.

Hij moet nu wat zeggen en dat doet hij dan ook. Loopt wat heen en weer door het vertrek. Zij antwoordt en haar stem klampt zich ontegenzeggelijk vast aan zijn standvastigheid en stuwt de blakerende broeierigheid op tot een branderige toenadering.

Zeg nu wat! schiet er door zijn met hevige opwinding geplaagde hoofd.

Door het raam ziet hij ver beneden op de parkeerplaats voor het gebouw zijn compagnon uit zijn auto stappen. Hij grist een sporttas en tennisracket van de achterbank en loopt richting de ingang. Achter hem flitsen de autolichten een keer oranje.

Hier, binnen, voor hem, flitst zij.

Op zijn netvliezen.

Zijn inspecterende blik blijft een ogenblik hangen ter hoogte van haar décolleté dat nog nadeint van de inspanningen. Nauwelijks op adem gekomen en zwenkend op haar hoge hakken haalt ze haar papieren uit de tas.

“Laat maar, die heb ik niet nodig,” en hij frummelt nog wat aan zijn blouse. De das ligt ergens in de hoek en fuck die das. Even is het stil in het kantoor met beslagen ruiten.

Doodstil.

In de verte klinkt getik op toetsenborden en gaat een telefoon. Hier, temidden in de wegebbende stoom, staren twee uitgeraasde, nauwelijks aan elkaar geïntroduceerden mekaar aan alsof ze een ster zien vallen.

Zij knippert met haar ogen en veegt een zweetdruppeltje van haar goddelijke voorhoofd.

Hij grabbelt naar een vulpen om wat in z'n nerveuze hand te hebben. Het is verboden te roken hierbinnen.

“Jezus,” zegt hij, “dit is wel heel ...” Zijn zin wordt afgebroken door de tas die uit haar handen valt. Nog meer papier en nu op de grond. Net als de das, een stukje verderop. Onmiddellijk draait ze zich om op haar puntscherpe hoge hakken en komt van haar plaats om de paperassen op te rapen. Zo krijgt hij zicht op haar achterkant en wanneer ze elegant naar voren buigt om alles bij elkaar te vegeen ziet hij dat haar panty flink is gescheurd op meerdere plaatsen. Haar lange haar bungelt achteloos voor haar ogen en haar handen, die verbluffend zachte handige handen, schuiven alle A-viertjes op een hoop.

Hij veert omhoog. Stoot in de gauwigheid zijn klamme lid tegen het tafelblad. Ai, onderdrukt hij binnenmonds een luide kreet en komt langzaam haar kant op.

“Wacht, ik help even.”

Hij knielt naast haar neer.

Door haar slordige lokken ziet ze hem haastig en ongemakkelijk de laatste blaadjes op de slordige stapel leggen. Ook hij transpireert. Weer prikkelt zijn geur haar reukorgaan en ze neemt hem stiekem wat beter op dan zonet toen het allemaal één grote overrompeling was. Toen hij haar voor ze 't wist voor een beproeving stelde waar ze krom van sloeg, dol van draaide en zijn hand tegen haar stamelende mond drukte anders zou het hele gebouw wakker schrikken, zij hem losgulpte, opzweepte en onbehoorlijk aanzette, hem begeleidde tot haar innerlijke gewelven, tot glinsterende duizeligheden, tot roemruchte daden. Tot hij helemaal leegliep in haar.

Met een ferme slag grist hij het papier uit haar handen en propt het in haar tas, neemt haar bij de bovenarm en trekt haar overeind.

“We gaan hier weg, we zijn nog niet klaar!”

Waar ze hem hebben wil, stelt hij voor.

Ze aarzelt geen moment.

Knikt direct naar beneden, onbestemd dat wel, maar zijn opdracht is ogenblikkelijk ingevuld. Alsof hij er aan zijn nekvel naartoe wordt gesleept, zo sleurt haar blik hem naar haar toe. Voor zijn prooi neerdalend schieten ongecontroleerd de eerste ongepolijste pijlen vanuit zijn keiharde boog, zijn onderbroek al binnen. De explosieve begerigheid is aangetriggerd in een vingerknip. Geen greintje in hem blijft ongemoeid. Eerst zet hij zijn kletsnatte tong af op de bovenbenen, de een dan de ander. Grijpt met trillende handen de onmenselijke billen vast en glijdt met de vingers door haar bilspleet. Thuiskomen. Hier waant hij zich veilig, hier smelt het moment. Zo warm, zo klam, zo hard begint de man te zuchten of doet zij dat? Het loopt door elkaar, in elkaar, over elkaar, een verdomde knoop, de verslavende verstrikking, de ontembare zucht naar meer dat er eigenlijk niet kan zijn maar steeds weer ontstaat zodat de volgende keer het meer er wel moet zijn want de opwinding wordt alsmaar groter, groter, groter godverdomme! Zijn duimen staan ferm in haar billen gedrukt en kneden haar samen met zijn vingers, die het gevoel verliezen doordat die verrekte extase alles overheerst, tot pulp. Knedend en boetsierend verandert hij in één grote homp lust die compleet opgeslurpt wordt in het bijzijn van deze ware godin.

Haar opwinding is de zijne.

Als een slaafse hond lebbert hij haar af. Dat wil zeggen, hij weet gewoon van totale overgave niet meer hoe erg hij haar aflebbert en hoe hij benen, bovenbenen, dijen, de binnenkant van de dijen ondersmeert en hoe hevig haar handen zijn gezicht vastklampen. Als een dominerend kwispelstaartje wil hij zijn tong haar laten trotseren. Remmen zijn verloren, haltes verdwenen; er is geen weg meer terug. Dat was natuurlijk reeds ingezet vanaf het eerste moment dat zij hem opviel. Zoals ze elke gezonde man die ze passeert vertwijfeld achterlaat in een smachten dat geen weerga kent en de enkeling die zijn lusten op haar mag botvieren zo opzadelt met een ongeneeslijke zucht naar haar onbetamelijke krochten. Ze weet het. En hij weet dat ze dat weet. En zij weet dat hij weet dat zij dat weet en dat laat ze hem weten door hem ongegeneerd zijn gang te laten gaan. Dat weet hij zeker. Want hij is natuurlijk niet zo als de anderen die zich ooit aan haar vergrepen.

Welnee.

Hij is de baas.

Zijn streken zijn de lekkerste waar ze ooit doorheen heeft gestruind. Fuck ja, houdt hij zich ongeremd voor. In die waan hult hij zich en mocht hij doorschieten in die waan dat heeft hij daar een ongelooflijke schijt aan, want hij is de baas.

En bazen hebben altijd gelijk, al zijn ze zo fout als een heldere nacht waarin de schuldigen wakker liggen en dromen van de ruimte buiten de kaders. Zolang hij de baas is worden zijn dromen ingewilligd en daarom zal hij zometeen leegvloeien in het walhalla en liggen anderen verkreukeld van frustratie krampachtig voor te stellen hoe dat voelt.

Het kost geen enkele, enkele merkbare moeite het inmiddels doorweekte slijpje naar beneden te laten roetsjen en zijn zintuigen diep in haar te drukken. Natuurlijk niet. De trossen rijgen zich aaneen, de kledders aaneenvolgend. Daar gaat hij. Toe maar! Kwispel, slinger, proef haar goudeerlijke vrouwelijkheid! Deze geur, jezus, de smaak, ze zet hem aan tot dierlijke, primaire, rigoureuse, zwenkende,

tot zulke ontembare
beestachtigheid.

Godallemachtig, waar zet ze hem toe aan!

Waar je me hebben wilt,
daar kun je me krijgen
maar eigenlijk
ben ik er al
want ik ben vlak achter je

Nooit waren schaduwen zo lang.

Ergens in een verlaten hoek dwarrelt een donsveertje. De tocht krijgt er geen vat op. Het gaat z'n eigen gang. Ook zwaartekracht laat het links liggen.

Grappig.

Terwijl zwaartekracht toch wel degelijk z'n werk doet; ik lig op de grond.

En hoe!

Blauwe plekken zelfs.

Afgetuigd.

Niemand hoort me, nee, dat zou niet cool zijn. Ik gun ze mijn bezwaren niet. Pijn verberg ik. Het zou mogelijk vergenoegzaamheid teweeg kunnen brengen. De aanleiding houd ik nog even voor me.

Het veertje weet het. Dwarrelend in onbestemde richting komt het uit bij een plafond. Waar de schaduwen ophouden.

Maar daar lig ik niet.

Er staat een man voor me. Ik zie zijn uitgestrekte arm door een tunnel van fel azuurkleurig licht, alsof hij me komt halen. Ik knik als hij vraagt of ik het zand nu eindelijk ken en bezwijk voor een ogenblik nadat een motor klinkt en ik terugglij in de tred over de onstuimige route.

Omdat we nooit met rust gelaten worden.

Hoe lang het ogenblik duurt kan ik niet schatten. In een omgeving die stilstand acteert kent tijd geen oplossingen.

Terug tussen de malende zonnestrallen. Waar ik lig is in een achterbak van een pick-up en wat ik herinner is een smerige jeep en iemand die naast me lag te verrekken.

Pats, in één keer wakker! Dat wil zeggen: pats, stekende koppijn en met de ogen knipperen om het bewustwordingsproces in gang te zetten.

Om me heen weerkaatst de gele vlakke steevast de verblindende zonne-energie die hier de leegtes opvult.

Maar er is meer.

Een onduidelijke, knisperende melodie.

Die vent die de wagen bestuurt, heeft de radio ingeschakeld en vanuit de cabine druipen zowaar wat onsamenhangende akkoorden door de speakers. Het geratel krijgt lijn. De melodie past zich aan. Het lijkt wel alsof ik een bloem hoor bloeien. Frequenties laten zich overal vangen. Het is geen kunst ze te doorkruisen en daarmee blijft alles enigszins in balans of andersom. Voorin is besloten mee te gaan blèren en ik doof voor een volgend moment het ooglicht.

Weer hangt dat hoofd boven me. Nu zegt het iets over zandstormen en over idioten die daar doorheen crossen in een gammele bak.

Wat een hoofd. Ik zie zijn tanden verrukt op zandkorrels malen.

Of ik dorst heb. Ja, natuurlijk heb ik dorst!

Geklots naast hem en ineens een bonk van iets zwaars dat naast me in de achterbak wordt gegooid. Een strenge blik en een graai over

de grond. De man geeft me, voor hij de auto weer inschiet, een handvol zand.

“Als je maar lang genoeg kauwt kom je het water vanzelf tegen.”

De voordeur smakt dicht.

Met een jerrycan water naast me schud ik voort over de onbekende weg. Ik hoor geen radiogeschetter, maar alles blijft broeierig geel met gouden randen. Wederom schiet een flits voor mijn netvlies langs van die zandstikkende man en de jeep met al die flessen water. Hebben we dat allemaal achtergelaten in de hitte tot het wordt bedolven onder het zand?

De mateloze vlakke knarst door mijn poriën. Is dit een droom? Of is het hele leven een droom?

De man heeft de gammele jeep met de dode in de fik gestoken, zo verklaart hij nu, hangend tegen de laadbak. Tegelijkertijd kringelt een wolk nicotinedampen de hemel in. Dus geen begrafenis maar een crematie. Omdat hij geen duidelijke sporen wil achterlaten. En dat hij haast heeft. Met zijn schoen drukt hij de sigaret uit in het zand. Ik kom net terug bij mijn positieven en bedenk vuur voor me. Voel aan het horloge dat ik zomaar draag. Branden, zegt hij, het stond in de vlammen geschreven. Als visioenen, en die waren niet mals. Klinkt logisch, maar voor mij ontbreekt vooralsnog de reden. Zo goed kennen we elkaar nog niet vandaar dat ik hem het voordeel van de twijfel gun. Hij lijkt vrij zeker van zijn zaak, oogt op zijn gemak in deze contreien en ik lig nog half te hallucineren. Dus op dit moment is hij degene die het meest aanspraak maakt op een gelijk.

Waarschijnlijk ben ik voor de zoveelste keer enkele kilometers weggedommeld, want als ik opschrik van een harde klots, water onder me voel, richting bepaal en zie dat de jerrycan is omgevallen, krijg ik al gauw de dorre bomen en afgebladerde struiken aan weerszijden van de weg in beeld. We hebben de oevers van de zandvlakte bereikt.

Warempel, het is mogelijk.

Langzaam krijgt de diversiteit weer grip op de omgeving. Als ik met mijn ogen knijp om een scherper beeld te vormen, ontdek ik zowaar enkele primitieve hutjes in de verte.

Dan stopt hij de auto en wenkt me.

Zelfs stoppen maakt een eind aan de stilstand. We blijven bewegen. In de verte trilt de hitte van de herinnering na in de staalblauwe gloed van een doodgewone knipoog. Telkens een bewijs dat we zijn overgeleverd aan de continue uitwisseling van kleinste deeltjes. Zij maken de tijd, zij doen het werk, zij zijn de werkelijke betekenis in een woud vol misvattingen. Zij zijn waar de eenvoud onze gangen presenteert; waar we zegevieren omdat we nu eenmaal denken dat er iets te winnen valt. Zij komen op onbestaande plekken en stelen de momenten van losgeslagen krankzinnigheid. Waar zij zijn ben ik ook, dus ben ik overal.

Fluister een ongebreidelde zin. Nauwelijks verstaanbaar, maar veel te luid voor scherpe oren. Ik zie toch net als iedereen waar de bomen blijven als de barsten in het beton van de industrie grauwen. Daar waar ze eens verstrengeld stonden in de eeuwige lucht en wetenloos de grond klaarstoomden voor het tillen van de boze gebouwen waarin het monster verder woekert. Daar blijven ze en dat geeft niets, want daar ben ik ook. En waar ze heengaan, ik vind ze toch wel terug. We bewegen nog steeds. Zij mogen dan de dienst uitmaken, ik loop niet weg.

Zelfs doorgaan maakt een eind aan de wemelende voorbijgang.

De ongebreidelde zin lijkt zich te mengen in de overdrijvende wolken, want ook woorden bestaan uit iets en ook dat iets wil verdampen in volgende stappen. Iets dat in de lucht kan oplossen, ergens anders mag neerdalen, om daar de klanken verder te verspreiden.

Nu spoelt het niet, het is kraakhelder.

In de spiegeling van het oppervlak neem ik een zoveelste duik naar overgebleven restanten die een fundament bieden voor alles dat komen gaat. Ik voel de lucht mijn longen opzweepen en hoopte dat ook jij die lucht ooit zo had kunnen voelen. Zoals de bladeren het weten en de golven het uiteenspatten tot de splinters weer samenkomen in een ander ogenblik voor andere constructies in een ander onderdeel van het leven. De ingehouden adem is voor gisteren. Nieuwe lucht brengt alles boven in het heden waarin de kringen in het oppervlak de stille getuigen zijn van waar ik ben geweest en waar ik nu naartoe ga.

Kraakhelder en strikt gebonden.

En wie is toch deze man?

Een keur aan overbodigheden resteert als je nagaat dat de totale som van het menselijke bewustzijn niet opgewassen is tegen de voorspelbare draaiing van het flinke stuk materie waarop we wonen. Hier zijn we blijkbaar op onze plaats.

Deel van het monster en deel van mijn eigen kern. Gehele participatie. Ik spreek niet langer van de schuldvraag of een verbeterde obsessie. Waar ik over spreek zijn de gesmolten fantasieën die uitvloeien over de vruchtbare akkers van de geest van de waarnemer.

We blijven bewegen.

Uit de langzame ontbinding volgt een nieuw spoelen waarin kwesties zich hervinden. Ingehouden adem ontsnapt door de leidingen rondom het hart.

Mond open.

Nieuwe lucht brengt het verstaanbare bekende en het wezenloze onbekende en langs de acceptatie vervolgt zich de route.

Het is goed zo,

dit is nu eenmaal leven.

Ik klauter uit de achterbak, want hij gebaart dat ik naast hem mag komen zitten. Op een stoel, wat een luxe. Zeker in deze omgeving; zo te zien aan de karige hutjes zijn onze autostoelen de meest comfortabele zitgelegenheden die in de wijde omtrek te vinden zijn. Een korte pauze waarin de motor mag afkoelen.

Hij stelt zich tussen neus en lippen voor terwijl hij de achteruitkijkspiegel voortdurend raadpleegt. Doet nogal geheimzinnig over de reden van zijn aanwezigheid en om daar snel vanaf te zijn, zet hij een fles Scotch aan zijn mond en neemt enkele kolossale slokken.

Dat imponeert.

Zeker als ik hetzelfde doe en mijn maaginhoud, of eigenlijk meer de zure reserves gal, amper binnen kan houden. De man naast me zal zeker niet minder lang aan dezelfde omstandigheden onderhevig zijn geweest als ik, maar hij verkeert overduidelijk in een veel betere conditie.

“Om de overleving te vieren,” briest hij en neemt de fles terug om deze zorgvuldig te sluiten en naast een paar bananen op te bergen in het dashboardkastje. Als een schat.

Klap, zegt het deurtje van het kastje.

Dan gaat de zon eindelijk onder.

De Kool start de motor, ontsteekt de koplampen in de schemering en begint voorzichtig te vertellen over enkele mannen die aan het begin staan van een grote zet. Het kunnen er vier zijn geweest, of vijf, zelfs een paar families, dat doet er niet toe. Een blik over zijn schouder.

Zou hij me vertrouwen?

Een of andere vent die hij oppikt middenin de woestijn in een auto naast een dooie.

Geef hem eens ongelijk.

En daarbij vertrouw ik hem niet op mijn beurt. Wat doet hij hier in vredesnaam?

Toch vertoont hij een weinig argwanende houding.

Ik bekijk hem nog eens nader en de zelfverzekerdheid spettert van hem af.

Hij is dus aan het vertellen en wekt de indruk dat er wat op het spel staat. De ernstige toon, wat zijn relaas aan kracht doet toenemen, geeft in ieder geval genoeg reden daartoe.

Een lang verhaal van de hak op de tak. Het duurt ongeveer de hele nacht en ik luister niet goed. Net bekomen van de uitputtingsslag probeer ik mijn zicht stabiel te krijgen en de bewegingen gecontroleerd. Dat er iemand doorheen zit te ratelen, dat is iets voor de achtergrond. Soms komt het geluid naar voren. Over vervlogen tijden, het heden en de toekomst. Het verhaal is veelomvattend, lijkt me. Ik overzie de structuur amper.

Waar heeft hij het over?

Eens kijken of het me lukt wat langer de concentratie vast te houden.

Zijn vertelling belandt bij een veel grotere groep met veel grotere keuzes, omdat de beslissingen verderstreckende gevolgen hebben. En dat hebben ze dus ook. Hij sputtert door zijn woorden heen. Tjonge, het gaat hem aan zijn hart, de hele toestand. Want daar zitten we in. Hij wijst met zijn rechter middelvinger omhoog.

“... conferenties wat al meer, ik wil het met eigen ogen zien.”

Op zijn weg doorkruist hij deze desolate streek waar hij dus stuitte op een bijna verloren ziel in een gore jeep. Ik pas makkelijk in zijn auto dus mag ik mee. Wat heb ik een geluk dat hij langskwam, zeg ik. Maar De Kool rekent geluk tot de verzinsels. Dankzij de

alternatieve route, omdat het hem niet eenvoudig wordt gemaakt, zit ik nu naast hem.

We bonken over de onsamenvangende bodem met een onverantwoorde vaart tot zijn blik blijft stilstaan tot in dashboardkastjesstaar. Hij pauzeert zijn verhaal een moment waarin ik hakkend maar redelijk verstaanbaar vertel over een kapotte motor en een hopeloze gids die nu wel opgebrand zullen zijn. Verder geef ik niets prijs. Mijn spraak is herstellende op de schaal van articulatie. Van het water uit de jerrycan en het uitrusten op de rijdersplek ben ik behoorlijk opgeknapt.

Hier, wijst hij naar twee whisky geurende, kleffe bananen uit het dashboardkastje die ik op mag eten. Vanzelf stuw ik me omhoog om rechter op te zitten. Af en toe passeren we een paar hutten waarin zeer povere verlichting schijnt en wat onduidelijke bembegroeiing. Dan is het weer de beurt aan het zand. De zandkorrels om ons heen bevallen me ineens. De Kool steekt een sigaret in zijn mond en stelt de vraag waarom we niet denken in de kleinste deeltjes in plaats van in de aanvaarde vormen. Of, nee, die vraag stel ik.

De Kool antwoordt in een sluwe monoloog over hebzucht.

“En jaloezie!” kan ik niet bedwingen.

“En jaloezie, mijn vreemde gast!” In kringelende, donkerblauwe nevels.

De lokroep van het verlangen brult het hoofd van mijn schoulers. Maar ik houd me voorlopig doof. Doof voor alles wat bestaat. Voor wat er allemaal heeft plaatsgevonden ver hiervandaan. Langzaam wring ik de toon uit mijn hoofd als de druppels van een natte doek waarmee ik me straks weer kan drogen nadat ik geheel gewassen ben.

Aan de rand van de beweging omklem ik stevig de omheining met een krampachtige vuist, zodat ik niet omval. Waar ik ook probeer, de grond om me heen is bezaaid met troebele ogen zonder de felheid waar een oogopslag doorgaans zo bekend om staat. Hier, tussen alles wat zich roert, in de modder van Moeder Aarde, krioelen dode blikken; het zicht van de blinden waakt over de gronden vol onvolprezen moed.

Boven me vliegen de dagvogels uit beeld. Ze zijn me te snel af, schiet door me heen. Ik hap, ik schreeuw ze na, smeeek of ik mee mag op hun reis naar het zuiden, maar ze schudden hun kop. Ik hoor niet in de lucht, klepperen de snavels. De plek waar ik thuishoor is de plek die ik bewandel. Dat ik ze beter op weg kan helpen met de energie die ik misbruik in een poging het vermeende juiste te willen. Meenemen kan altijd nog. Hun vlucht is geen vlucht, althans niet zoals mensen die aangaan.

Zijn het de vogelstemmen die zo gonzen of is het mijn eigen houvast? Ik wil niet wegrennen.

Zoals velen voor me meng ik ook mijn adem in de overvloedige atmosfeer. Ik heb ervan genomen en geef het zonder nadenken terug. Niemand wordt er beter van, hield ik mezelf tot deze aangelegenheid voor. Die zuchtjes kunnen nooit een betekenis hebben. Starend naar de verdwijnende vleugelslagen bezielt het me en blaas ik ze definitief naar hun volgende bestemming.

Mijn bestemming gloort in het zwarte gat. De onmogelijkheid onze gangen te berekenen laat ons achter in het gewis. Vandaar de angst, maar ook de weelde. Beide abstracten gaan zij aan zij en ineens, zonder dat ik omkijk, staakt het gebrul en luwt de omgeving onder een neerdalend refrein. Zonder herhaling vervliegt het nieuws.